

Використані джерела

1. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05.02.2015 № 157-VIII URL: <http://www.rada.gov.ua>
2. Ганущак Ю.І. Територіальна організація влади: напрямки змін: монографія. Львів: Видавництво «Астролябія», 2013. 348 с.
3. Законодавство не вимагає змінювати межі районів до завершення процедури об'єднання громад суміжних районів і проведення в них перших виборів URL: <http://www.minregion.gov.ua/press/news/zakonodavstvo-ne-vimagaye-zminyuvati-mezhi-rayoniv-do-zavershennya-protseduri-ob-yednannya-gromad-sumizhnih-rayoniv-i-provedennya-v-nih-pershih-vivoriv/>

Боднар Галина

(науковий керівник: д. е. н., доцент, проф. кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Васіна А. Ю.)

МІСЦЕВІ ВИБОРИ ЯК ФОРМА ПРЕДСТАВНИЦЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Із розвитком і зміцненням держав, ускладненням їх політичних систем стало неможливо вирішувати усі питання загальнодержавного значення шляхом залучення до цього всього населення, кількість якого постійно збільшувалась. За цих умов зародилась і набула поширення така форма народовладдя – як представницька.

Місцеві вибори є однією з форм безпосередньої демократії. Вони забезпечують особисту участь громадян у формуванні виборних органів місцевого самоврядування та обрання осіб на виборні посади місцевого самоврядування. Разом з тим, місцеві вибори можна вважати основним механізмом представницької демократії, у контексті якої громадяни не беруть безпосередньої участі в управлінні громадою і розв'язанні соціальних проблем, а – натомість – доручають це своїм представникам, уповноважуючи їх репрезентувати свої інтереси [3, с. 212].

Представницька демократія (репрезентативне народовладдя) – форма народовладдя, за якої право приймати рішення громада реалізує через обраних нею представників, які повинні відстоювати

інтереси тих, хто їх обрав. Представницька демократія стає абсолютно необхідною для великих громад, оскільки, починаючи з певного розміру, просто неможливо забезпечити регулярне зібрання усіх громадян, що є обов'язковим елементом для цього виду демократії. Як опосередкована, представницька демократія є власне менш демократичною ніж пряма [1, с. 115].

Відповідно до Закону України «Про місцеві вибори», вибори міського голови (у містах, кількість виборців у яких дорівнює або є більшою ніж 90 тисяч) проводяться за мажоритарною системою абсолютної більшості в єдиному одномандатному виборчому окрузі, що співпадає відповідно з територією міста згідно до існуючого адміністративно-територіального устрою або території об'єднаної міської громади. Натомість вибори сільського, селищного, міського голови (у містах, кількість виборців у яких є меншою ніж 90 тисяч) проводяться за мажоритарною системою відносної більшості в єдиному одномандатному виборчому окрузі, у межі якого входить територія відповідного села (кількох сіл, жителі яких добровільно об'єдналися у сільську громаду), селища, територія об'єднаної сільської, селищної громади, територія міста. Вибори старости, що є своєрідною новацією за період незалежності України, проводяться за мажоритарною системою відносної більшості в єдиному одномандатному виборчому окрузі, до якого входить територія відповідного населеного пункту (села або селища) у складі об'єднаної сільської, селищної, міської територіальної громади [2].

На місцевих виборах виборчі комісії виступають у ролі спеціальних колегіальних органів, які уповноважені організувати підготовку та проведення відповідних місцевих виборів і забезпечувати дотримання та однакове застосування законодавства України про місцеві вибори. При цьому територіальна виборча комісія є постійно діючим органом, яка здійснює реєстрацію кандидатів, замовляє виготовлення виборчих бюлетенів, веде роботу зі списком виборців і визначає результати виборів. Дільничні виборчі комісії тільки організують проведення голосування, працюють зі списками

виборців і виборчими бюлетенями, організують голосування на дільниці та встановлюють його результати.

Місцева рада вважається обраною за умови обрання не менш ніж двох третин від загальної кількості її депутатів. До обрання нового складу депутатського корпусу місцевої ради продовжуються повноваження депутатів попередньої каденції.

В Україні статус територіальної громади надається суто мешканцям населених пунктів. Саме тому тільки мешканці міст, сіл і селищ України обирають безпосередньо відповідно міських, сільських і селищних голів. Слід зазначити, що тільки місцеві ради населених пунктів мають власні виконавчі органи, тоді як представницькі органи інших адміністративних рівнів (обласні та районні ради) виступають лише у ролі виразників спільних інтересів жителів територіальних громад адміністративно-територіальної одиниці. У цих радах виконавчих органів законодавством України не передбачено. Голови означених рад обираються на період повноважень ради депутатами між собою.

Отже, вибори є однією з основних форм безпосередньої участі громадян в управлінні справами громади. Вибори як важливе суспільне явище є способом формування представницьких органів та органів місцевого самоврядування. Вибори також розглядаються як процес, унаслідок якого народ шляхом голосування формує склад органу місцевого самоврядування чи обирає особу на виборну посаду. Як правило, сформовані у результаті проведення виборів органи місцевої влади наділяються владними повноваженнями і отримують право діяти від імені територіальної громади і можуть приймати загальнообов'язкові рішення для виконання. Вибори – це процедура формування органів публічної влади, або надання повноваження посадовій особі, яке здійснюється шляхом голосування правомочних осіб за умови, що на кожен мандат який заміщується претендує декілька кандидатів. Вибори можна розглядати як спосіб легітимації органів влади, тобто їх визнання та народної підтримки.

Використані джерела

1. Вітюк Д. Л., Павлюх О. А. Вибори як форма безпосередньої демократії: теоретико-правовий аспект. URL : <http://dx.doi.org/10.33663/2524-017X-2019-10-115-121>
2. Закону України «Про місцеві вибори» від 14 липня 2015 року № 595-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/595-19#Text>
3. Николаїшин Б. Місцеві вибори як базовий механізм формування відносин між органами публічної влади і територіальними громадами: зарубіжний досвід. Державне управління та місцеве самоврядування. Дніпропетровськ : ДРІДУ НАДУ. 2014. Вип. 4. С. 212-228.

Борсук-Бернадин Галина

(науковий керівник: д. е. н, професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Монастирський Г.Л.)

АДМІНІСТРАТИВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В ПРОЦЕСІ ОРГАНІЗАЦІЇ ФУНКЦІОНУВАННЯ УСТАНОВИ

На сьогоднішній день адміністративний менеджмент є напрямом, орієнтованим на оптимізацію і високу організацію при виконанні завдань або його можна визначити як вид управлінської діяльності, який скеровано на оптимізацію дій за всіма функціональними напрямками у всіх підрозділах і структурних одиницях підприємства. Система адміністративного менеджменту – це менеджмент вищої управлінської ланки, який передбачає глибоке розуміння законів і практики бізнесу, маркетингу, тенденцій розвитку міжнародного ринку та сучасного адміністрування (програма підготовки управлінців для вирішення проблем підприємства з врахуванням соціально-економічного і суспільно-політичного зовнішнього середовища). Сучасна концепція адміністративного менеджменту визначає два основні напрямки управління організацією: 1) розроблення раціональної системи управління організацією (насамперед із домінування кількісних показників в управлінні); 2) побудова чіткої структури організації. Виходячи із